రజనీకాంత్

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

మారుతిరావుగారు వ్రాసిన రెండవ నవల ఇది.

రచనాకాలం: 1960

(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

"ఏమిటో అడుగు" అన్నది రెండు జడలూ ముందుకి లాక్కుంటూ.

"సిగ్గుపడకుండా చెప్పాలి"

"అల్లవేళ కాగితాల్లాంటివైతే ఒద్దు."

"అలాంటివి కావులే"

"మరయితే అడుగు."

"నేనంటే నీకిష్టమేనా?"

రెండు చేతుల్తో ముఖం కప్పేసుకుంది నిర్మల.

"మరి చెప్పాలి?"

"నే చెప్పను."

"అయితే మరి నీ జట్టు విప్పేస్తాను."

ఆశ్చర్యంగా చూసింది నిర్మల. వెనక్కి తిరిగి కూచుంది. నేలమీద వేలితో ఏదో రాసింది.

ఆమె వెనకనే నిలబడి చదివాను.

"నువ్వంటే నాకెంతో యిష్టం."

నేను చదవగానే చెరిపేసి మొణుకుల మధ్య తలదాచుకుంది.

"మరెప్పుడూ యిలాంటివి అడక్కు."

"అలాగే. నువ్వు రజీతో ఎందుకలా మాట్లాడతావ్?"

"ఎలా మాట్లాడాను?"

"నవ్వుతూ, కేరింతలు కొడుతూ."

"మాట్లాడకూడదా?"

"అంటే అలాక్కాదు .పెద్దదానిలాగా మాట్లాడాలి"

"అలా మాట్లాడితే తప్పా?"

"ఓ విధంగా తప్పే. మరి నేనంటే నీకిష్టం కదూ? అందుచేత యింకొకరితో స్నేహం మానేయాలి"

కొంతసేపు ఆలోచించి "సరే" అంది.

తర్వాత యిద్దరం యింటికి వచ్చేశాం.

మర్నాడు, అటు మర్నాడు, రజీ నిర్మలతో చనువుగా మాట్లాడ్డం మానలేదు. నిర్మల మాత్రం అతనితో మాట్లాడ్డం మానేసింది. ఎటువేపో చూస్తూ వెళ్ళిపోయేది. మర్నాడు సాయంగకాలం నా దగ్గరికి వచ్చి "ఇలాగేనా ఉండాలి?" అనడిగింది.

"అవునిలాగే" అన్నాను.

రజీలో చాలా మార్పు వచ్చింది. నిర్మల సరిగ్గా మాట్లాడకపోవడం చూసి తెల్లబోయాడు. ఎవరితో మాట్లాడకుండా యింటికిపోయి వస్తూండేవాడు.

నాకెన్నో విధాల సహాయం చేసిన రజీ యిలా అయిపోవడం నాకు యిష్టంలేదు. అతనికి సంతోషం కలిగించాలి. నాకు ఆ తర్వాత ఎన్నో గోళీలూ, గాలిపటాలూ యిచ్చాడు. అలాంటి రజీ విచారం పోగొట్టాలి అనుకున్నాను. ఓ రోజు రజీతో యీ విషయం మాట్లాడాను.

"నువ్వెందుకు బడిలో చేరావో నాకు తెలుసులే"

రజీ ఆశ్చర్యపోయాడు. "ఎందుకూ?"

"నిర్మలతో స్నేహం చెయ్యడం కోసం. అవునా?"

"కాదు"

"ప్రమాణపూర్తిగా చెప్పు"

"అవును."

"మరి నాకు మొదటే చెప్పలేదేం?"

"ఇప్పుడేం?"

"నిర్మల నిన్ను యిష్టపడదు"

"ఏం?"

"ఇదివరకే నేనంటే యిష్టం"

"నాకు తెలీదే?"

"తెలిస్తే ఏం చేసేవాడివి?"

"బడిలో చేరేవాణ్ణికాదు."

"మరిప్పుడేం చేస్తావ్?"

"బడిమానేస్తాను."

"వద్దు రజీ. నువ్వు బడి మానెయ్యకు. నిర్మల నీతో మాట్టాడేటట్టు నేను చేస్తాగా నా మాట విను" అని బ్రతిమలాను.

సరేనన్నాడు.

రజీ బడిలో ఉండడానికి ఏమైనా చెయ్యాలనుకున్నాను.మర్నాడు నిర్మల్తో మాట్టాడాను.

"నువ్వు యికనుంచీ నన్ను ప్రేమించకూడదు"

"ప్రేమించడం అంటే?"

ఇది ఓ పుస్తకంలో చదివిన మాట. నిజానికి దాని అర్థం పూర్తిగా నాకూ తెలియదు. పెద్ద పెద్దవాళ్ళూ, సినిమా వాళ్ళూ ప్రేమించుకుంటారట.

"ప్రేమించడమంటే ప్రేమించడమే. దానికి అర్థం ఉండదు"

"అయితే నిన్నే ప్రేమించాన్నేను?"

"నేనంటే యిష్టపడటమే ప్రేమించడమన్నమాట. నేను చేసిన పనుల్ని మెచ్చుకుంటూ నేను మాట్టాడినవన్నీ వింటూ, నాతో కలిసి తిరగడమంతా ఒక్క మాటలో ప్రేమించడమంటారు మరిప్పటునుంచీ నన్ను ప్రేమించకు."

"మరేం చేసేది?"

"రజీ తెల్సుసుగా?"

"ఓ"

"అతన్ని ప్రేమించు."

"అతనన్నీ కొక్కిరాయి పనులు చేస్తాడు. అతనంటే నాకిష్టంలేదు."

"అలా అనకూడదు. ఆ పనులన్నిటినీ నువ్వు మెచ్చుకోవాలి."

"అతని మాటలు నాకు నచ్చవు."

"నచ్చకపోయినా వినాలి"

"వినను."

"నా మాట విను నిర్మలా పోనీ కొన్నాళ్ళు ప్రేమించు"

"ఆ తర్వాత?"

మళ్ళీ నన్నే ప్రేమిద్దువుగాని"

"నేనెవర్నీ ప్రేమించను గోపూ నిన్నే ప్రేమిస్తాను" అని పట్టుబట్టింది .నాకు చికాకేసింది. రజీకోసం నేను చేసిన పనులన్నీ పాడయిపోయాయి.

"నీతో మాట్టాడను పో" అనేసి వచ్చేశాను నేను.

ఏడుస్తూ యింటికి పోయింది నిర్మల.

ఆ మర్నాడే రజీతో చెప్పేశాను.

"నిన్ను నిర్మల ప్రేమించలేదట. నువ్విక బడి మానెయ్. నేను కూడా ఆ అమ్మాయితో మాట్లాడడం మానేశాను" అన్నాను.

సరేనన్నాడు రజీ.

11

మరి బడికి రాలేదు రజీ. నేను నిర్మలతో మాట్టాడ్డం కూడా మానేశాను.

రోజులిలా గడిచిపోతున్నాయి.

ఓ రోజు రజీ నా దగ్గరికి పరుగెత్తుకొచ్చాడు. "నిజం ఏనుగు చూస్తావేమిట్రా?"

"ఎక్కడుంది?"

"నేను చూపిస్తానురా. పులీ, సింహం కూడా ఉన్నాయి."

నాకింకా ఆశ్చర్యం తగ్గలేదు "అయితే పద" అని పరిగెత్తాను.

"అన్నిట్లోకి కోతి బావుందిరా, మనం ఏం చేస్తే అది చేస్తుంది."

"ఎక్కడుంది?"

"చూపిస్తానుగా నల్లగా పెద్ద ఎలుగుబంటి కూడా ఉంది."

ఇద్దరం మైదానం మీదకి వచ్చాం. అప్పటికే అక్కడ పెద్ద గుడారాలు వేసేశారు.

"ఇవన్నీ ఎప్పుడు వేశారు?" అన్నాను ఆశ్చర్యపోతూ.

"రాత్రి నేను పడవదగ్గరికి వెళ్ళపోతూంటే సింహగర్జన వినిపించింది. ఏమిటా అని యిటువేపు వచ్చాను చూస్తే ఈ జంతువులన్నీ వున్నాయి. వాళ్ళతా యివన్నీ కడుతున్నారు. అప్పట్నుంచీ యిక్కడే కూచున్నాను."

"అయితే రాత్రి యింటికి వెళ్ళలేదా?"

"ఊహు"

అన్ని జంతువుల్నీ చూశాం. నిజం జంతువుల్ని ఎప్పుడూ చూడలేదు నేను. చాలా బావున్నాయి. నాకూ అన్నిటిలోకి కోతే నచ్చింది.

"రాత్రి వస్తావా? సర్కసు చూద్దాం?"

"మరి టిక్కెట్టో?"

"అక్కరేదులే. నే చెబుతాగా?"

"ఇప్పుడు చెప్పను. రాత్రి భోజనం చేసి వచ్చేయ్. నేనిక్కడే ఉంటాను."

"ఇక్కడేం చేస్తావ్?"

"ఇవన్నీ కట్టడం చూస్తూంటాను. రాత్రి రెండుజామపళ్ళు పెట్టాను కోతికి. నాకప్పుడే మచ్చిక అయిపోయింది. కావలిస్తే చూడు" అని కోతి ఉన్న బోను దగ్గరికి వెళ్ళి కిచకిచమని అరిచాడు, కోతి రెండు గెంతులు గెంతి వెనక్కి తిరిగి తోక బయటికి పెట్టింది.

"చూశావా?" రజీ అన్నాడు ఉత్సాహంగా.

"భలే బాగుంది. మరి నాకూ మచ్చిక అవుతుందా?"

"అందరికీ అవదు. నీ దగ్గరేమన్నా ఉన్నాయా?"

"గోళీలు రెండున్నాయి."

"ఛస్ అవికాదురా. దానికి తినడానికియ్యడానికి?"

"ఏవీ లేవు"

"అయితే వెళ్ళి తీసుకురా"

"అలాగే. నేనివాళ బడిమానేస్తాను."

"నీ యిష్టం"

ఆ రోజంతా అక్కడే కూర్చుండిపోయాం యిద్దరం.

సాయంకాలం సర్కసు మొదలుపెట్టే వేళకి వెనక వేపు వెళ్ళి, గుడారం కిందనుంచి దూరిపోయాం. ఎవ్వరూ చూడకుండా ముందుకొచ్చి కూచున్నాం.

సర్కసు ప్రారంభించారు. తమాషా మొగ్గలూ, పిల్లి గెంతులూ వేశారు. కోతి చిన్న బండిని యాదుస్తూ పరుగెత్తడం అన్నిటికన్నా చాలా బావుంది. గుర్రాలూ, ఏనుగులూ రకరకాల పనులన్నీ చేశాయి. ముఖ్యంగా హాస్యగాడు చేసిన పనులు నాకూ, రజీకి యింకా నచ్చాయి. పులీ సింహాన్ని తోలు పటకాతో కొడుతూంటే అరవడం ఎంతో బావుంది.

ఆటంతా అయిపోయాక యింటికి వెళ్తూ రజీతో అన్నాను.

"మనం హాస్యగాళ్ళం అయిపోదామేమిటి?"

"ఎలాగ?"

"ఆ సర్కసు వాళ్ళని అడుగుదాం?"

"ఏమని?"

"మనల్ని కూడా వాళ్ళలో చేర్చుకోమని."

"మనకలా గెంతడం రాదుగా?"

"నేను కొన్ని రకాల మొగ్గలు వెయ్యగలను. నీకూ కొన్ని అరుపులూ, అవీ వచ్చు. మిగతావి వాళ్ళు నేర్పుతారు."

ఆ మర్నాడు యిద్దరం వెళ్ళి సర్కసు యజమానిని అడిగాము మమ్మల్ని కూడా చేర్చుకోమని. ఒక్కసారి మమ్మల్ని జాగ్రత్తగా చూసి కసిరేసి పొమ్మన్నాడు.

విచారంగా యింటికొచ్చేశాం.నాకు ఏడుపొచ్చింది.

"మేనేజరు ఎందుకు పొమ్మన్నాడంటావ్?"

"మనం చిన్నవాళ్ళం. అంచేత వద్దన్నాడు."

నాకో చిన్న ఆలోచన తోచింది. చటుక్కున రజీవేపు తిరిగి అన్నాను.

"మనమే హాస్యగాళ్ళ వేషం వేసుకుని సర్కసు ఆట ఆడదామా?"

"ఎలా?"

"తోలు ముక్కలు జోళ్ళు కుట్టే షాపులో దొరుకుతాయి. కర్రలకి చుడితే కొరడాలు తయారవుతాయి. గోపీ, కిష్టుడూ అంతా పులులూ, సింహాలూ అనుకుందాం ఇంకేం? ఆట బావుంటుంది."

"రైట్, ఎప్పుడు ఆడుదాం?"

"రేపు అందరం లోయతోటలోకి పోదాం. అందరినీ నేను పిలుస్తాలే. ఇవాళ రాత్రి అంతా కలిసి మరోసారి సర్కసు చూసేద్దాం. రేపు హాయిగా ఆడుకోవచ్చు. ఏం?"

"అలాగే"

రాత్రి మళ్ళీ సర్కసు చూశాం. ఈసారి సింహాల్ని ఆడించే రింగు మాష్టరు మీదికి పోయింది నా దృష్టి. మర్నాడు అంతా తోటలోకి చేరిపోయాం. సాయంకాలం వరకూ రకరకాల ఆటలు ఆడాం. నేను రింగు మాష్టరు వేషం వేశాను. రజీ హాస్యగాడు వేషం కట్టాడు. వంటినిండా సున్నపుబొట్లు పెట్టుకుని అన్ని కొక్కి రాయిపనులూ చేశాడు. అందరికన్నా

చిన్నవాడు కన్నా చేత కోతి ఆట ఆడించాం. రాజీ, కిష్టుడూ మిగతా వాళ్ళంతా సింహాలూ, పులులూను. తోటంతా సర్కసు చూసే వాళ్ళన్నమాట.

"హేయ్! పులిని బోనులోంచి తీసుకొస్తాను చూడండీ? పులి చాలా క్రూరమయిన జంతువండీ? జాగ్రత్తగా ఉండకపోతే మీకే ప్రమాదం. కమాన్ టైగర్" అని అరిచాను. రాజీ పులిలాగా గాండ్రుగాండ్రుమంటూ వచ్చాడు. కాని ఆ ఉత్సాహంలో నిజంగానే తోలు కంచీతో చెళ్ళుమని రెండు మూడు దెబ్బలు కొట్టేశాను అనుకోకుండానే. అక్కడితో వాడు ఘొల్లుమని ఏడుస్తూ కూచున్నాడు. కోతి ఆట కోసం చెట్టెక్కిన కన్నా కాలు జారి క్రిందపడిపోయాడు. వాడి కాలు బెణికిపోయింది. రజీ కాలులో ముల్లు విరిగింది.

"ఇవాళ మంచిరోజు కాదురా. అందరికీ దెబ్బలు తగిలాయి" అన్నాడు రజీ.

"అసలు సర్కసు ఆట మంచి ఆటకాదు" అన్నాను నేను.

అది నిజమన్నారు అంతాను. మరెప్పుడూ ఆ ఆట ఆడకూడదనుకున్నాం. తర్వాత ఎవరిళ్ళకు వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు.

ఆట అయిపోయిందే కాని మా రజీకి వేషం వెయ్యాలన్న సరదా పోలేదు. నేను మాత్రం రింగు మేష్టరి వేషం మర్చేపోయాను.

మరి పది పదిహేను రోజులవరకూ ఎటువంటి అలజడీ లేకుండా గడిపేశాం. సర్కసు మా ఊరునుంచి వెళ్ళిపోయింది. కాని అక్కడ ఉన్నప్పుడే ఓ కోతి ఏనుగు కాలికిందపడి చచ్చిపోయింది. కాలికిందపడి కీచుకీచుమని అరవడం స్వయంగా రజీ చూశాడట. నన్ను కూడా కోతి శవాన్ని చూడడానికి తీసుకెళ్ళాడు. సర్కసు యజమానిని ఆ కోతి శవం కావాలని అడిగాడు. ఒక్కసారి మా యిద్దర్నీ చూసి మొహ మీద పారేశాడు. ఇక మా సంతోషం చెప్పతరం కాదు. దాన్ని పట్టుకుని పడవ దగ్గర వరకూ పరిగెత్తాం.

ఆయాసం తగ్గక మెల్లిగా అడిగాను "ఆ కోతిని ఏం చేస్తావు రజీ?"

"నీకింకా తెలీదు? కోతి ఎక్కడుంటే అక్కడ అదృష్టం వస్తుంది?

"అయితే లోయ తోటలో దీన్ని ఉంచుదామా?"

"అవును. అక్కడే ఉంచాలి."

ఇద్దరూ దాన్ని ఓ కొయ్య పెట్టిలో పెట్టి చెట్టు తొర్రలో చుట్టూ కొమ్మలూ, ఎండుటాకులూ కప్పాం.

"చూడు నేనిప్పుడే చెప్తున్నాను. అదృష్టం మనకి వచ్చి తీరుతుంది" అన్నాడు రజీ.

పదిరోజులయినా ఏమీ అదృష్టం రాకపోవడంతో విసుగెత్తింది .ఓ రోజున భూస్థాపితం చేసెయ్యాలని రజీతో చెప్పదల్చాను. పడవమీద అవతలి ఒడ్డుకి బయల్దేరాను. వీడి అలికిడి ఎక్కడా వినిపించలేదు. "రజీ" అని అరిచాను. కొండలమీద ఆ అరుపు ప్రతిధ్వనించింది. గంటసేపటివరకూ అలా అరిచి ఉంటాను. కాని వాడు పలకలేదు. మరో గంట

అక్కడే కుర్చుండిపోయాను. చీకటి పడినా కదల్లేదు. ఇంతలో నాకోవిషయం జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆ ప్రాంతల్లో పులి తిరుగుతోందట. మా బాబాయి చెప్పాడు. నన్నటువేపు వెళ్ళొద్దన్నాడు కూడాను. అది జ్ఞాపకం రావడంతోనే రజీని పులి తినేసిందేమోనని భయం వేసింది. అట్టిగా ఏడ్చేశాను.

హఠాత్తుగా చిన్న ఆలోచన తట్టింది. కోతిని గోతిలో పడెయ్యడానికి వెళ్ళాడేమో? వెంటనే చెట్టు దగ్గరికి పరిగెత్తాను. కోతి అక్కడే వుంది. కాని జాగ్రత్తగా చూస్తే దాని చేతుల్లో ఓ కాగితం కనిపించింది. తీసుకుని చదివాను. రజీ వ్రాశాడు దాన్ని.

"ఎక్కడికో వెళ్తున్నాను. నాటకం కంపెనీలో చేరిపోతాను. మళ్ళీ తిరిగి వచ్చేవరకూ నా వస్తువులన్నీ నీవే. నా నల్ల గోళీలూ, కర్రపెట్టీ నువ్వే తీసుకో" – రజీ.

నాకిప్పటికి ఏడుపు తగ్గింది. రజీ చచ్చిపోలేదని తెల్సింది. వాడు వెళ్ళిపోవడం బాధపెట్టినా వాడి వస్తువులన్నీ నాకిచ్చెయ్యడం వల్ల సంతోషం కలిగింది. వాడిగురించే ఆలోచిస్తూ పడవయెక్కి యింటికి వచ్చేశాను.

మర్నాడు అక్కడికి వెళ్ళి ఆ వస్తువులన్నీ తెచ్చేసుకున్నాను. కోతిని మాత్రం తీసుకు రాలేకపోయాను. ఎందుకంటే దాన్ని చూస్తే బాబాయి ఏమంటాడోనన్న భయం వేసింది. అందుచేత చేతికోతిని మాత్రం పెట్టిలో ఉంచి తెచ్చుకున్నాను.

కోతి అంతా వుంటే హెచ్చు అదృష్టం వచ్చేట్టయితే, మరి కోతి చెయ్యి ఉన్నప్పుడు కొంతయినా రాదా అని నా ఆలోచన.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

Post your comments